

POKWAPIAĆ SIĘ (2) *vb impf*

o oraz *drugie a jasne*; -kwa- (2), [-kwã-].

inf pokwapiać się (2). ◊ [*con 3 pl m pers by się pokwãpiali.*]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Pospieszać się, być skorym, chętnym do czegoś (2) : [drudzy w niedbálłthwie práwie thák bydlęcym trwác wolą/ á niželiby lie pokwapiáli á przyśluchawác mieli náuce o Pánu Kryftulie łobie zbáwienney *GilPos* 81.]

pokwapiać się do czego (1): Dołyc wam tá mátká [*ojczyzna*] pokoiem takim vkázuie/ do czegobyście fię pokwápiác mieli/ poki czás ieft. *SkarKazSej* 667a.

pokwapiać się na co (1): Ad facinus appropere, Pokwápiác lie ná zły vczinek. *Mącz* 326b.

Synonimy: *garnąc się, nachylać się, nakłaniać się, pospieszać się, skłaniać się, śpieszyć się.*

Formacje współrdzenne cf KWAPIĆ SIĘ.